

S.E.

Ze dne 29. října 1956

13.15 hod.

Voláme KSČ.

V Polsku a v Maďarsku se mluví o národní revoluci. To je vcelku správné. Faktem je, že protikoloniální boj Maďarů spojil všechny vrstvy národa. Všechny politické tendence, kromě totalitních. Všechny zájmy. Tak se stalo, že v Polsku ani v Maďarsku není jasná hranice, kde končí vzpoura lidu, a kde začíná vzpoura komunistů. Vzpoura komunistů skrývá se vzpourou lidu. Co se to stalo? To snad nejsou komunisté zatvrzelí stoupcem diktatury? Vyslechněte si k tomu komentář Roberta Loukoty.

Přijde na to, kteří komunisté? Stalo se, že pěticípá hvězda se srpem a kladivem přikryla pod svým stínem tolik různých elementů, tolik lidských typů, tolik politických názorů, že je slovo komuniste vlastně už neznamena nic. Nic nevystihuje. Všimněte si, že aby se ty rozdíly nějak vystihly vzniklo v minulých letech spousta jiných termínů. Neříká se už jen komuniste, aby se vystihlo, který komuniste se myslí, musí se říci režimista, komunistický karierista, staliničik, moskevčik a na druhé straně se říká rozumný komuniste, starý komuniste, zklamáný komuniste, idealistický komuniste atd. Tyto rozdíly jsou každému člověku v Československu dnes už úplně běžné. Jenom politicky slepým a nebo zlovolaým to jeané není. A jsou schopní pořád ještě omýlat, že proti sobě stojí komunisté a nekomunisté. Stojí proti sobě na jedné straně režimisté a na druhé straně nekomunisté i komunisté. Z komunistů či protitotalitních. Neviditelná barikáda, která rozděluje opony režimu od lidové oposice, probíhá napříč stranickým členstvem. Kam kdo patří, na kterou stranu té neviditelné barikády kdo patří... a když se z té neviditelné barikády stane viditelná barikáda, jako se to stalo v Maďarsku, rozštípne se strana shora dolů, jako když blesk rozštípne zdánlivý monolit. Kdo nevěděl, že není komuniste, jako komuniste ... a nerozumný. Kdo věděl, ten překvapen není. Ve chvíli, kdy se podle Marxova aforismu zbrnen držeti změni v kritiku zbrnení, je zcela přirozené vidět část komunistů, podobných sil svobody. Bylo by divné, kdyby všichni komunisté, jako jeden muž přispěchali na pomoc totalitnímu režimu, který hnětl a tížil tyto komunisty právě tak, jako nekomunisty. Čím se to stalo, že na komunistech vůbec i na těch protototalitních uvizlo podezření, že jsou přece jenom všichni komunisté nějak spříznění a nakonec přece chtějí všichni diktaturu proletariátu a tudíž stojí proti silám svobody. Rozhlas, to je jedna ze zlých služeb ... Stalinská propaganda měla světový úspěch v této jedné věci. Vtiskla do vědomí lidu představu, že komunismus rovná se totalitní diktatuře. Jestliže rovník v Maďarsku a v Polsku ... komuniste na té straně barikády, kde stojí svoboda a přitom se tyto komuniste nepřestávají hlásit k politickým ideálům. pošlapány a zprostitutovány jestliže tyto komuniste stojí na té straně barikády, kde se šikují síly svobody, je tímto historickým faktem stalinská

rovnice. Komunismus se rovná diktatura, konečně rozmetána. Politickým ideálem těchto komunistů zůstává dále beztrždní, bratrská, lidská společnost. Marx ovšem mluví, na mnoha místech o průchodním stadiu, o diktatuře proletariátu. Nevyrací toto nesporné faktum naší these, že je stalinská rovnice komunismus rovná se diktatura falešná. Jestliže Marx mluvil o diktatuře proletariátu, jakým právem tedy říkáme, že komunismus teh ideálních komunistů je komunismus protitotalitní a svobodářský. Jestliže se díval Marx z nějakého socialistického zázvěti na to, co z jeho myšlenkami provedl Stalin..možná, že si tisíckrát vyčetl, proč jenom dával budoucím diktátorům příležitost, aby zneužili jeho myšlenky o diktatuře proletariátu. Proč mu raději nevypadlo pero z ruky, když se chystal napsat tu známou metaforu. Jestliže je buržoasní demokracie v podstatě diktaturou buržoasie, pak bude proletářská demokracie diktaturou proletariátu. Smysl Marxovy myšlenky by se nebyl změnil, ...se slovem diktatura od cesty a kdyby býval prostě řekl, že podle jeho koncepce v jedné fázi na přechodu k beztrždní společnosti musí demokratické zřízení přestat nadřizovat zájmům buržoasie a musí začít nadřizovat zájmům dělnictva. Nic méně demokracie zůstává Marxovým kredem. A nejenom kredem, nýbrž nezbytnou a absolutní podmínkou politického boje o beztrždní společnost. Z naprosto nepochopitelných důvodů se veřejné mínění světa počítá se i komunisté dali obalamutit sovětskou propagandou, že diktátor Lenin a totalitní diktátor Stalin mají monopolní nárok na vykládání komunistických ideí. Ideologický rodokmen Marx, Engels, Lenin, Stalin byl přijat a dostalo se mu uznání...Aby oprávněnost takového rodokmenu vyletěla do povětří, stačí jmenovat jediné jméno, Rosa Luxemburgová a pro potřebu komunistů, kteří přecházejí na stranu svobody, aniž se přitom vzdávají svých komunistických ideálů beztrždní společnosti a socialismu závěrem přečtu, co o těchto otázkách napsala Rosa Luxemburgová roku 1918...Bez naprosté svobody tisku...bez svobodného soudního názoru umírá život v každé veřejné instituci, degeneruje pouze v život zdánlivý, vněmž jediným aktivním elementem zůstává byrokracie. A na jiném místě své kritiky Leninovy porevoluční politiky Rosa Luxemburgová napsala. Je naprosto nepopíratelné, že bez svobodného a neomezeného tisku, bez neomezené svobody shromažďovací a společovací je právě...úplně nemyšlitelná. Pro proletářskou diktaturu je to život. Je to vzduch bez něhož nemůže žít.

O protitotalitním komunismu hovořil Robert Loukota.

///